

Kibrit Kutusu Tiyatrosu

Yavuz DEMİRKIRAN

Kibrit Kutusu Tiyatrosu

Yavuz DEMİRKİRAN

Emma küçük şeyleri severdi. Düğmeleri bir teneke kutuda, çakıl taşlarını bir kavanozda saklar, boynunda bir ipe bağlı büyüteç taşırdı. Bir cumartesi, dedesi Joe ona eski bir kibrit kutusu uzattı. "Koleksiyonun için," dedi göz kırparak. Kutu hafifti ama Emma onu sallayınca içinden bir şey tak-tak-tak diye ses çıkardı.

Emma kibrit kutusunu odasına götürüp halının üstüne oturdu. Kutuyu çok yavaşça açtı. İçinde kırmızı kâğıt perdeleri olan minicik bir sahne vardı. Kürdan boyundan uzun olmayan küçük kâğıt oyuncular sıra sıra duruyordu. Birinin alev biçiminde turuncu saçları ve kırmızı bir ceketı vardı. Eğilerek selam verdi. "Kibrit Kutusu Tiyatrosu'na hoş geldiniz!" dedi incecik bir sesle.

Oyuncu kendini Pip olarak tanıttı; baş oyuncu ve yönetmendi. Mim adında utangaç bir oyuncu perdelerin arkasından el salladı. Kenarları dalgalı yeşil bir elbise giymiş, elinde bir kürdan asa tutuyordu. "Mim kostümlerimizi tasarlar, dekorlarımızı boyar," diye açıkladı Pip. Emma büyüteciyle baktı. "Siz şimdiye kadar gördüğüm en harika küçük oyuncularsınız!" diye fısıldadı.

Pip kâğıt ellerini cırttı. "Gösteri başlıyor!" diye duyurdu. Mim bir ipi çekti ve perde açıldı. Küçük oyuncular cesur bir fareyle uykulu bir ay hakkında bir oyun sergiledi. Pip kâğıttan bir taç takmıştı; Mim yıldız asasını salladı. Emma büyüteciyle neredeyse nefes almadan izledi. Sahne avucundan büyük değildi ama hikâye kocamandı.

Gösteriden sonra Emma sahne zemininde bir çatlak fark etti. "Karton yırtılıyor," dedi Mim üzüntüyle. "Yakında oyun sergileyemeyeceğiz." Pip iç çekti. "Bütün kâğıdımızı ve yapıştırıcımızı kullandık." Emma odasına göz gezdirdi. "Endişelenmeyin," dedi. "Artık malzemelerden bir şeyler yapmamıza yardım edebilecek birini tanıyorum."

Emma dedesi Joe'nun atölyesine koştu. Dedesi tahta bir kuşu zımparalıyordu. "Dede, küçük oyuncuların yeni bir sahneye ihtiyacı var!" dedi. Dedesi Joe yuvarlak gözlüğünü düzeltti ve gülümsedi. "Bakalım neler bulabileceğiz." Geri dönüştürülmüş malzeme kutularını karıştırdılar: şişe kapakları, karton, kumaş parçaları ve eski düğmeler. "Yaratıcılık pahalı malzemelere ihtiyaç duymaz," dedi Dedesi Joe. "Sadece iyi bir fikre ihtiyaç duyar."

Emma'nın odasında küçük oyuncular etrafına toplandı. Pip'in alev biçimli saçları heyecanla sallandı. "Bu şişe kapağını spot ışığı olarak kullanabiliriz!" diye sevindi. Mim mavi bir kumaş parçası kaldırdı. "Bu güzel bir gökyüzü dekoru olur." Emma güvenli makasla karton kesti ve Dedesi Joe parçaları yapıştırmaya yardım etti. Yavaş yavaş yeni bir sahne şekillenmeye başladı.

Küçük oyuncular Emma'yla birlikte çalıştı. Pip kürdan kirişleri taşıdı; Mim bir kâğıt parçasına minicik bir gün batımı çizdi. Emma şişe kapağını döner sahne olarak kullandı. "Dönüyor!" diye haykırdı Mim. Dedesi Joe Emma'ya eski bir kırmızı çoraptan perde yapmayı gösterdi. "Dramatik girişler için mükemmel," diye kıkırdadı. Kibrit kutusu tiyatrosu her zamankinden daha görkemli oluyordu.

Sahne bitince Pip üstüne atlayıp zemini denedi. "Kaya gibi sağlam!" diye ilan etti. Mim yeşil elbisesiyle döndü. "Ama herkes bizi nasıl görecek?" diye sordu. Emma büyütecini kaldırdı. "Bütün seyircilerin izleyebilmesi için onu bir standın üstüne koyabiliriz!" dedi. Dedesi Joe başını salladı. "Büyüteç küçük şeyleri büyütür."

Küçük oyuncular Yıldız Bahçesi adlı yeni bir oyunu prova etti. Mim beyaz boyayla minik noktalar yaparak bir gece göğü çizdi. Pip repliklerini çalışırken Emma şişe kapağından spot ışığını ayarladı. "Biraz sola," dedi Mim. Emma kapağı kaydırды. "Mükemmel!" diye sevindi Pip. Tiyatro sıcak bir ışıkla parladı. Emma birlikte yaptıklarıyla gurur duydu.

Sonunda gösteri hazırıldı. Emma dedesi Joe'yu izlemeye davet etti. Kibrit kutusunu bir masaya koydu ve büyütecini önüne yerleştirdi. "Bayanlar ve baylar," diye duyurdu, "Kibrit Kutusu Tiyatrosu Yıldız Bahçesi'ni sunar!" Dedesi Joe yakından eğildi. Büyüteçten küçük oyuncular eli kadar büyük görünüyordu. Pip eğilerek selam verdi ve Mim asasını salladı.

Oyun minik büyülerle doluydu. Pip yıldız eken bir bahçıvanı oynadı. Mim onları gümüş ışıkla sulayan aydı. Şişe kapağından spot ışığı dönerek yıldızları parıldattı. Dedesi Joe oyuncuları savurmasın diye usulca alkışladı. "Bravo!" diye fısıldadı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel küçük gösteriydi." Emma'nın yüzü güldü. "Ve hepsini geri dönüştürülmüş malzemelerden yaptık!"

O gece Emma yatağında küçük tiyatroyu düşündü. "Küçük şeyler bu kadar büyük büyü yapabiliyorsa," diye düşündü, "belki herkes onları görmeli." Yerinden fırlayıp masasına koştu. Okulda minyatür bir sanat sergisi için plan yazdı. Sınıf arkadaşlarını geri dönüştürülmüş malzemelerden küçük sanat eserleri yapmaya davet edecekti. Ertesi sabah planını dedesi Joe'ya gösterdi.

Dedesı Joe planı okuyup gülümsedi. "Bu harika bir fikir, Emma. Minik sergi standları yapmana yardım ederim." Okulda Emma'nın öğretmeni fikri çok sevdi. "Buna Minyatür Sanat Sergisi diyelim," dedi. Emma'nın sınıf arkadaşları şişe kapakları, karton ve kumaş parçaları getirdi. Minik resimler, minik heykeller ve minik tiyatrolar yaptılar. Emma kibrit kutusu tiyatrosunu herkesin büyüteçle bakabileceğı şekilde ortaya yerleřtirdi.

Sergi günü okul spor salonu minik sanat eserleriyle pırlıl pırlıl parlardı. Emma Kibrit Kutusu Tiyatrosu'nun yanında gururla durdu. Pip ve Mim bütün sınıfa Yıldız Bahçesi'ni sergiledi. Büyüteçten küçük oyuncular canlanmış gibi görünüyordu. "Muhteşemler!" diye fısıldadı çocuklar. Emma'nın öğretmeni duyurdu: "Emma bize yaratıcılığın boyuta ya da pahalı malzemelere bağlı olmadığını gösterdi."

Sergiden sonra Emma dedesi Joe'yla oturdu. "Biliyor musun," dedi dedesi, "hayattaki en güzel şeyler çoğu zaman en küçük olanlardır." Emma büyütecine dokunup gülümsedi. "Ve en yaratıcı şeyler artık malzemelerden çıkar," diye ekledi. Kibrit kutusunun içinde Pip ve Mim eğilerek selam verdi. Küçük tiyatro büyük bir seyirci kitlesi bulmuştu ve Emma büyük bir fikir bulmuştu.